ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΜΑΣ

Η ΔΙΑΒΟΛΟΓΥΝΑΙΚΑ

Τοῦ Ριχάρδου Ἐρρ. Σαβὰζ **(Ἱστορία Περιπετειῶν ἀγωνίας καὶ τρόμου)**

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἤγα στὸ δωμάτιό μου ἐνῷ ἡ Ἑλένη προχωροῦσε γιὰ τὸ δικό της. Ἄλλοξα φορεσιά, καὶ τὴν ὥρα ποὺ ἐπῆρα τὴ βουρτσα τῶν μαλλιῶν, εἶδα νὰ πέσῃ ἕνα χαρτάκι. Δὲν ἔχασα καιρὸ τὸ πῆρα καὶ τὸ διάβασα :

«Ἐπαγρυπνήσατε ἐπὶ τῆς συζύγου σας ἀπόψε. Νομίζω ὅτι ὁ Σάσσς ἔχει σκοπὸν νὰ τὴν κλέψῃ».

Ὁ χορακτῆρας ἔμοιαζε πολὺ μὲ τὸν χορακτῆρα τῆς Γαλλίδος παιδαγωγοῦ. Ἀνάθεμά τον ! Καὶ τὴ ζωή μου ἂν πρόκειται νὰ χάσω δὲν θ' ἀφήσω ποτὲ τὸν Σάσα νὰ κάμῃ ὅ,τι θέλει, εἶπα μέσα μου.

Ὑποψιάσθηκα πῶς ἡ Ἑλένη εἶχε ἀπόφασι νὰ μ' ἀφήσῃ λείαν εἰς τὴν Ρωσικὴν Δικαιοσύνην.

Τὴν ὥρα τοῦ φαγητοῦ δὲν συνέβη τίποτε ἔκτακτον. Μετὰ τὸν καφὲ παραδόξως ἐνύσταζα.

Ὅπως μὲ τὰ ναρκωτικὰ σκονάκια μου, ἔτσι καὶ τώρα αἰσθανόμουνα τὸν ἑαυτό μου βαρύν.

Μοῦ φαινόταν ὅτι ἔβλεπα τὸν Σάσα, Γύρω μου ὅλα ἦσαν μιὰ ὁμίχλη. Ἄκουγα γυναικείαν φωνὴν—τὴ φωνὴ τῆς Ἑλένης—ἡ ὁποία ἔλεγε :

— Δὲν τοῦ ἔδωσα πολύ. Πάντα ὄχι περισσότερο ἀπὸ κεῖνο ποὺ μοῦ ἔδωσεν αὐτός.

ΚΕΦ. 16ον
Τὸ τελευταῖο χτύπημα

Ἦταν πρωΐ. Κάποιος μέ ἄγγιξε στὸν ὦμό μου καὶ εἶπε :

— Συγνώμην. Ἔχω κάτι νὰ σᾶς πῶ ἀπὸ τὸν βαρῶνον Φρίδριχ.

Εἶδα ἕνα κύριον μὲ πολιτικά, νὰ στέκεται κοντὰ στὸ κρεββάτι μου. Κατάλαβα ἀμέσως περὶ τίνος ἐπρόκειτο. Ἡ στιγμὴ ἐπλησίασε.

Ὁ κύριος μὲ εἶδε ταραγμένον καὶ προσέθεσε εὐγενικά :

— Δὲν ἤθελα νὰ σᾶς ξυπνήσω συνταγματάρχα Λένοξ, ἀλλ' ἡ διαταγές του δὲν ἐπιδέχονται ἀργοπορίαν. Θὰ ἔχετε τὴν καλωσύνην νὰ ντυθῆτε καὶ νὰ μὲ ἀκολουθήσετε ; Ἐλπίζω ὅτι γρήγορα θὰ ξαναγυρίσετε. Κατέβηκα ἀπὸ τὸ κρεββάτι κι' ἄρχισα νὰ ντύνωμαι. Ἡ καρδιά μου εἶχε παγώσει. Προέβλεπα ὅτι δὲν θὰ ἔπαιρνα στὸ ξενοδοχεῖο αὐτό.

Ὅταν ἐντύθηκα ὁ κύριος μοῦ εἶπε νὰ τὸν ἀκολουθήσω. Πῆγα μαζύ του, στὴν εἴθουσα, ὅπου δυὸ ἄλλοι κύριοι ἐπερίμεναν διαταγές.

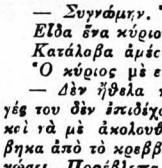

Νόμιζα, πῶς θὰ εὕρισκα ἐκεῖ τὴν Ἑλένην μὲ τὲς χειροπέδες στὰ λεπτά της χέρια ἢ μὲ φίμωτρο στὸ στόμα, ἀλλ' ἡ Ἑλένη δὲν ἐφαίνετο.

Ἐγνώριζα ἔμως, ὅτι ὅπως κι' ἐγώ, ἔτσι κι' αὐτή, θὰ εὑρίσκετο στὰ τύχια τῆς Ρωσικῆς Δικαιοσύνης, γιατὶ ἄκουσα τὴ βαθεία της ἀποπνοὴ ἀπὸ τὸ διπλανὸ δωμάτιο.

Ἤμουν ἕτοιμος νὰ τῆς μιλήσω ὅτε ὁ ἕνας ἀπ' αὐτοὺς μοῦ εἶπε :

— Συγγνώμην. Πρέπει νὰ ἔλθετε μαζύ μου ἀμέσως, χωρὶς νὰ συνομιλήσετε μὲ τὴν κυρίαν. Αὐτὲς εἶνε ἡ διαταγές μου !

Τὸν ἠκολούθησα καὶ μπήκαμε στὸ ἀμάξι, ποὺ περίμενε στὸ προαύλιο τοῦ ξενοδοχείου. Πηγαίνεμε στὸ κεντρικὸ γραφεῖο τῆς ἀστυνομίας κοντὰ στὸν Νεύσκη. Περάσαμε τοὺς φρουροὺς καὶ ἀνεβήκαμε ἐπάνω σ' ἕνα γραφεῖο καλῶς ἐπιπλωμένο. Ὁ Βαρῶνος Φρίεδριχ ἦτο ἐκεῖ. Δύο χωροφύλακες πλάϊ του περίμεναν διαταγές. Μόλις ἐμπῆκα ἔδισξε τοὺς φρουροὺς καὶ ἐμείναμε μόνοι.

Σηκώθηκε ἀπὸ τὴ θέσι του γιὰ νὰ μοῦ πῇ :

—Ἀγαπητέ μου συνταγματάρχα, θὰ μὲ συγχωρήσετε γιατὶ σᾶς ἀνησύχησα, ἀλλὰ πρόκειται γιὰ σπουδεία δουλειά. Ἐλπίζω ὅτι σὲ λίγα λεπτὰ τῆς ὥρας θὰ καθαρίσουμε τὴν ὑπόθεσι. Ἐπιτρέψατέ μου νὰ σᾶς προσφέρω ἕνα σιγάρο.

Ἀδιάφορος τὸ ἐπῆρα, τὸ ἀνάπνισα χωρὶς ὅμως καμμίαν εὐχαρίστησι.

Ὁ Βαρῶνος τὸ ἐπρόσεξε καὶ γελαστὸς μοῦ εἶπε :

—Βιάζεσθε νὰ φύγετε, συνταγματάρχα, καὶ ἄς ἀρχίσουμε νὰ μιλήσουμε. Λοιπόν, ἡ ἀστυνομία συνέλαβε μίαν κυρίαν, ἡ ὁποία ἐταξείδευε στὴ Ρωσία μὲ διαβατήριον ὑπὸ τὸ ὄνομα τῆς συζύγου σας.

Ἀλλ' ἡμεῖς γνωρίζουμε ὅτι ἡ γυνεῖκά σας εἶνε μαζύ σας ἐδῶ στὸ ξενοδοχεῖο. Ἑπομένως ἡ ἀπατεὼν αὐτὴ μετεφέρθη ἐδῶ Κι' ἐκλήθητε ἁπλῶς γιὰ νὰ δηλώσετε, ὅτι δὲν εἶναι σύζυγός σας καὶ κατόπιν θὰ τὴν μεταχειρισθοῦμε ὅπως ὅλα τὰ πρόσωπα ποὺ τοξειδεύουν μέ πλαστὸ διαβατήριο.

Τὰ λόγια τοῦ βαρῶνου μὲ κατετρόμαξαν.

Ἡ καρδιά μου χτυποῦσε μέχρι διαρρήξεως.

— Θὰ εἶνε ἐδῶ σὲ λίγο αὐτή. Δὲν χρειάζονται παρὰ δύο μόνον λέξεις σας, εἶπεν ὁ Βαρῶνος κι' ἐσήμανε.

—Ἂς ἔλθῃ ἐδῶ ἡ κυρία....αὐτὴ ποῦ περιμένει.

Πράγματι μπῆκε μιὰ κυρία μέ ταξειδιωτικὸ φόρεμα, ταραγμένη καὶ ἀγανακτισμένη, ἡ ὁποία ἐσήκωσε τὸν πέπλο της καὶ φώναξε :

—Τί νέα προσβολὴ εἶναι αὐτή ;

Κατόπιν προσέθεσε :

—Ἄρθουρ ! δόξα τῷ Θεῷ ζῆς ! Ἐφοβόμουνα ἀπὸ τὸ τηλεγράφημά σου, ὅτι ἀπέθανες !... Καὶ ἡ ἀληθινὴ σύζυγός μου —ἡ γαλανομάτα μου ἀπὸ τὸ Παρίσι — ἔπεσε κλαίγοντας στὴν ἀγκαλιά μου. Μὲ τὰ κλάμματά της, τὰ χάϊδια καὶ τὰ λόγια της μοῦ ἐσπάρασσε τὴν ἔνοχη καρδιά μου, ἐνῷ ἐσκεπτόμουν συγχρόνως ὅτι, εἰς διάστημα ὀλίγων μόνον ἡμερῶν τὴν ἐλησμόνησα γιὰ τὰ ὡραῖα μάτια μιᾶς ἄλλης.

Ὁ Βαρῶνος παρακολουθοῦσε τὴ σκηνὴ ἐνῷ τὰ μάτια του ἄστραφταν ὑπὸ θρίαμβο.

Κατόπιν εἶπε ξαφνικά :

—Συνταγματάρχα Λένοξ, ποιὰ εἶναι ἡ γυναῖκα αὐτή ;

—Ἡ σύζυγός μου, ἡ ἀληθινὴ σύζυγός μου ! Θεέ μου ἐφαντασθήκατε ποτὲ ὅτι θὰ τὴν ἄφινα στὰ χέρια τῆς Ρωσικῆς Δικαιοσύνης ;

— Τῆς Ρωσικῆς Δικαιοσύνης ; ρώτησεν ἡ Λώρα, ἡ σύζυγός μου. Ἔλεβα τὸ τηλεγράφημά σου διὰ τοῦ ὁποίου μοῦ ἔλεγες ὅτι ἦσουν ἄρρωστος βαρειά καὶ ἐζήτησα νὰ ἔλθω. Ἔφυγα ἀμέσως ἀπὸ τὸ Παρίσι ἀλλὰ μόλις πέρασα τὰ σύνορα μὲ συνέλαβον γιὰ νὰ ἤμουν ἔνοχος κανενὸς ἐγκλήματος. Πᾶμε ἀμέσως στὴν Ἀμερικανικὴ Πρεσβεία καὶ ζήτησε Ἄρθουρ, δικαιοσύνη.

Στὰ λόγια της αὐτὰ ὁ Βαρῶνος Φρίεδριχ εἶπε :

—Συγγνώμην, πρέπει νὰ σᾶς χωρίσω ἀπὸ τὸν σύζυγό σας, κυρία. Ὅσον ἀφορᾶ σᾶς θὰ ἀφεθῆτε ἐλευθέρα.

—Καὶ ὁ σύζυγός μου τί ἔκαμε ; ρώτησε ἡ Λώρα ταραγμένη.

—Πρὸς τὸ παρὸν κυρία δὲν μποροῦμε νὰ σᾶς ποῦμε τίποτε.... Ὁ σύζυγός σας ὅμως θὰ μείνῃ ἐδῶ.

Τῆς ἔδωσα ἕνα τελευταῖο φίλημα καὶ ἔγινεν ἄφαντος ἀπὸ τὴν ἄλλη πόρτα. Θεέ μου ! θὰ τὴν δῶ πάλι ο' αὐτὸν τον κόσμο, σκεπτόμουν.

—Τώρα, εἶπεν ὁ Βαρῶνος ἐξηγηθῆτε μας κύριε. Τὴν κατάθεσίν σας. Τώρα δὲν εἶναι καιρὸς νὰ κρύψετε τίποτε, γιατὶ γνωρίζω ποιὰ εἶναι ἡ ἄλλη σύζυγός σας καὶ τὴν κρατῶ !

Ἐσήμανε καὶ ἔδωσε διαταγές, τὶς ὁποῖες οὔτε κατάλαβα.

Κατόπιν μὲ ὕφος δικαστοῦ ἀπευθυνομένου πρὸς ἔνοχον κατηγορούμενον προσέθεσε :

—Καὶ τώρα κύριε ;

Ἀναγκάστηκα νὰ τοῦ ἐφηγηθῶ τὲς περιπέτειές μου ἐνῷ αὐτὸς μὲ διέκοπτε ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν λέγοντας :

—Καλά ! ἔτσι εἶναι. Τώρα ξέρω, ὅτι τὴν κρατῶ ! Τὴν ἔχω στὰ χέρια μου ! Εἶνσι δική μου !

Ἤμουν ἀκόμη στὴ μέση τῆς ἱστορίας μου ὅταν ἐξεφνα χτύπησε ἡ πόρτα.

Ἕνας ὑπάλληλος ἐπροχώρησε καὶ τοῦ εἶπε :

—Ὁ σύμβουλος Κωνσταντῖνος Βελέτσκη.

Σὲ ἕνα δευτερόλεπτο, ὁ εὐγενὴς Ρῶσος συγγενής μου εἰσῆλθε καὶ μόλις μὲ εἶδε εἶπε :

— Γνωρίζω, δυστυχισμένε Λένοξ ποῖος λόγος σὲ ἔφερεν ἐδῶ. Ὁ ἀνεψιός μου Σάσας Βελέτσκη, ταγματάρχης τῆς φρουρᾶς, ἀπήγαγε τὴν σύζυγόν σου ! Θὰ ζητήσω ὅμως ὡς προσωπικὴν χάριν ἀπὸ τὸν Τσάρον ν' ἀφαιρέσῃ τὸν βαθμό του, γιατὶ ἐστιγμάτισε τὴν Ρωσσικὴν νεότητα καὶ τὴν οἰκογένειάν μου.

Ἐνῷ ὁ γέρων συγγενής μου μελοῦσε μὲ δακρυσμένα τὰ μάτια του ἀπὸ ἀγωνίαν, ἐγὼ καὶ ὁ βαρῶνος ἀνταλλάσσαμε βλέμματα κατάπληκτοι.

Ὁ Βελέτσκη ἐξηκολούθησε :

— Ἀγαπητέ μου Λένοξ, σᾶς εἶχα παρακαλέσει νὰ μείνετε μὲ τὴν σύζυγό σας στὸ σπίτι μου. Γιατὶ δὲν ἐδεχθήκατε τὴν πρόσκλησίν μου ; Δὲν ἐπροσέξατε ὅτι αὐτὸ τὸ ἔκατα γιὰ νὰ ὑπηρετῆξω τὴ σύζυγό σας ἀπὸ τὸς περιποιήσεις καὶ τὸς πανουργίας τοῦ ἀθλίου ἀνεψιοῦ μου, ὁ ὁποῖος δὲν ἐσεβάσθη οὔτε τὴν συγγένειαν, οὔτε τὴν φιλοξενίαν ;

— Ἀγαπητέ μου σύμβουλε, διέκοψεν ὁ βαρῶνος, γιὰ ποιὰ ἀπαγωγὴ μᾶς ὁμιλῆτε ;

— Σᾶς λέγω τὴν ἀλήθεια ! Σήμερα τὸ πρωΐ ἔμαθα, ὅτι ὁ ἀνεψιός μου ἐδραπέτευσε χθὲς τὸ βράδυ ἀπὸ τὴν Ρωσία μὲ τὴν σύζυγο τοῦ συγγενοῦς μου Λένοξ.

— Ἀδύνατον ! ἐφώναξεν ὁ βαρῶνος, ἐνῷ ἐγὼ ἤμουν καταζαλισμένος.

Κατόπι δὲ προσέθεσε :

— Πρὸ εἰκοσιτεσσάρων ὡρῶν ἔχω τοποθετήσει κάποιον, ὁ ὁποῖος παρακολουθεῖ τὰ βήματά της καὶ ὁ ὁποῖος δὲν θὰ τὴν ἀφίσῃ νὰ φύγῃ.

(Ἀκολουθεῖ)